

Sygn. akt II Ka 200/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 lipca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Krośnie, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Arkadiusz Trojanowski

Sędziowie: SSO Janusz Szarek /spraw./

SSO Mariusz Hanus

Protokolant: sekr. sądowy Renata Walczak-Wójcik

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Krośnie – **Pawła Marcinkowskiego**

po rozpoznaniu w dniu 5 lipca 2017 r.

sprawy **C. Ł. (Ł.) s. S. i H.**, ur. (...) w **K.**

oskarżonego o przestępstwa z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i art. 279 § 1 k.k. i art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 2 k.k.

R. M. (1) s. A. i D., ur. (...)

we **W.**

oskarżonego o przestępstwo z art. 291 § 1 k.k.

oraz **P. Z. (1) s. S. i H.**, ur. (...) w **R.**

oskarżonego o przestępstwa z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i art. 279 § 1 k.k. i art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 2 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego C. Ł. i obrońcę oskarżonego R. M. (1)

od wyroku Sądu Rejonowego w Krośnie z dnia 31 marca 2017 roku, sygn. akt

II K 152/16

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1) **przyjmuje, że czyny przypisane oskarżonemu C. Ł. w punkcie I wyroku stanowią przestępstwa z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k., z art. 279 § 1 k.k. i art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. skazuje go na karę 2 /dwóch/ lat pozbawienia wolności,**

2) **uchyla orzeczenie o karze łącznej co do oskarżonego C. Ł. z punktu II wyroku,**

II. na podstawie art. 435 k.p.k. zmienia zaskarżony wyrok co do oskarżonego P. Z. (1) w ten sposób, że:

1) **przyjmuje, że czyny przypisane oskarżonemu P. Z. (1) w punkcie III wyroku stanowią przestępstwa z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k., z art. 279 § 1 k.k. i art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. skazuje go na karę 2 /dwóch/ lat pozbawienia wolności,**

2) **uchyla orzeczenie o karze łącznej co do oskarżonego P. Z. (1) z punktu IV wyroku,**

III. **w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,**

IV. **zwalnia w całości oskarżonych C. Ł., R. M. (1) i P. Z. (1) od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, w tym od opłaty za II instancję, obciążając nimi Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Krośnie rozpoznawał sprawę:

C. Ł. oskarżonego o to, że:

I. W okresie od dnia 07.10.2015 r. do dnia 25.10.2015 r. na terenie miasta K., woj. (...) działając w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności oraz w warunkach określonych w art. 64 § 2 k.k. wspólnie i w porozumieniu z P. Z. (1) z chęci osiągnięcia korzyści majątkowej dokonał włamań i kradzieży mienia o łącznej wartości strat 4.289 zł, działał na szkodę firm i osób fizycznych i tak:

1) w dniu 07.10.2015 r. przy ul. (...) b.nr w K., woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z P. Z. (1) z chęci osiągnięcia korzyści majątkowej dokonał włamania do sklepu (...) w ten sposób, że przy użyciu łomu oderwał metalową kratę okienną, a następnie po wybiciu szyby wszedł do środka skąd skradł pieniądze w kwocie 880 zł oraz wkrętarzkę m-ki (...) w wyniku czego powstały łączne straty o wartości 1.739 zł na szkodę W. H.,

2) w dniu 19.10.2015 r. przy ul. (...) w K., woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z P. Z. (1) dokonał kradzieży z włamaniem do punktu skupu złomu (...) Sp. z o.o. w ten sposób, że wyłamał skobel wraz z kłódką zabezpieczającą drzwi wejściowe do budynku gospodarczego, po czym wszedł do środka skąd dokonał zaboru w celu przywłaszczenia złomu w ilości 122 kg miedzi i 33 kg mosiądzu o łącznej wartości 2.550 zł działając na szkodę (...) Sp. z o.o., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu łącznej kary 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Krośnie, sygn. akt II K 517/12 z dnia 09.07.2012 r., którą to karę odbywał w okresie od dnia 07.01.2012 r. do dnia 07.09.2013 r. za przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. oraz w okresie od dnia 07.09.2013 r. do dnia 04.07.2014 r. kary łącznej 10 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Krośnie, sygn. akt II K 12/09 z dnia 22.05.2009 r. - **tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.**

II. W dniu 25.10.2015 r. przy ul. (...) w K., woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z P. Z. (1) z chęci osiągnięcia korzyści majątkowej dokonał włamania do hurtowni (...) w ten sposób, że w wyniku kopnięcia uszkodził metalową blachę w dolnej kondygnacji plastikowych drzwi wejściowych, a następnie wszedł do środka skąd skradł gotówkę w kwocie 161 zł, tytoń papierosowy w ilości 12 sztuk m-ki (...) oraz bilownicę w wyniku czego powstały łączne straty o wartości 408 zł, działając na szkodę S. W., M. Z. i D. D. (2) oraz w tym samym czasie i miejscu uszkodził drzwi wejściowe do budynku, w którym znajdowała się hurtownia (...) w wyniku czego spowodował straty o wartości 639,60 zł działając na szkodę Firmy (...) w P., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu łącznej kary 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Krośnie, sygn. akt II K 517/12 z dnia 09.07.2012 r., którą to odbywał w okresie od dnia 07.01.2012 r. do dnia 07.09.2013 r. za przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. oraz w okresie do dnia 07.09.2013 r. do dnia 04.07.2014 r. kary łącznej 10 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Krośnie, sygn. akt II K 12/09 z dnia 22.05.2009 r. - **tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. i art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 64 § 2 k.k.**

P. Z. (1) oskarżonego o to, że:

I. W okresie od dnia 07.10.2015 r. do dnia 25.10.2015 r. na terenie miasta K., woj. (...) działając w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności oraz w warunkach określonych w art. 64 § 2 k.k. wspólnie i w porozumieniu z C. Ł. z chęci osiągnięcia korzyści majątkowej dokonał włamań i kradzieży mienia o łącznej wartości strat 4.289 zł, działał na szkodę firm i osób fizycznych i tak:

1) w dniu 07.10.2015 r. przy ul. (...) b.nr w K., woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z C. Ł. z chęci osiągnięcia korzyści majątkowej dokonał włamania do sklepu (...) w ten sposób, że przy użyciu łomu oderwał metalową kratę okienną, a następnie po wybiciu szyby wszedł do środka skąd skradł pieniądze w kwocie 880 zł oraz wkrętarke m-ki (...) w wyniku czego powstały łączne straty o wartości 1.739 zł na szkodę W. H.,

2) w dniu 19.10.2015 r. przy ul. (...) w K., woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z C. Ł. dokonał kradzieży z włamaniem do punktu skupu złomu (...) Sp. z o.o. w ten sposób, że wyłamał skobel wraz z kłódką zabezpieczającą drzwi wejściowe do budynku gospodarczego, po czym wszedł do środka skąd dokonał zaboru w celu przywłaszczenia złomu w ilości 122 kg miedzi i 33 kg mosiądzu o łącznej wartości 2.550 zł działając na szkodę (...) Sp. z o.o., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu łącznej kary 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Krośnie, sygn. akt II K 1212/12 z dnia 01.02.2013 r., którą to karę odbywał w okresie od dnia 24.07.2013 r. do dnia 24.10.2014 r. za przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. oraz w okresie od dnia 19.08.2012 r. do dnia 24.07.2013 r. kary łącznej 11 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Krośnie, sygn. akt II K 687/11 z dnia 25.10.2011 r. - **tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.**

II. W dniu 25.10.2015 r. przy ul. (...) w K., woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z C. Ł. z chęci osiągnięcia korzyści majątkowej dokonał włamania do hurtowni (...) w ten sposób, że w wyniku kopnięcia uszkodził metalową blachę w dolnej kondygnacji plastikowych drzwi wejściowych, a następnie wszedł do środka skąd skradł gotówkę w kwocie 161 zł, tytoń papierosowy w ilości 12 sztuk m-ki (...) oraz bilownicę w wyniku czego powstały łączne straty o wartości 408 zł, działając na szkodę S. W., M. Z. i D. D. (2) oraz w tym samym czasie i miejscu uszkodził drzwi wejściowe do budynku, w którym znajdowała się hurtownia (...) w wyniku czego spowodował straty o wartości 639,60 zł działając na szkodę Firmy (...) w P., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu łącznej kary 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Krośnie, sygn. akt II K 1212/12 z dnia 01.02.2013 r., którą to karę odbywał w okresie od dnia 24.07.2013 r. do dnia 24.10.2014 r. za przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. oraz w okresie od dnia 19.08.2012 r. do dnia 24.07.2013 r. kary łącznej 11 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Krośnie, sygn. akt II K 687/11 z dnia 25.10.2011 r. - **tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. i art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 64 § 2 k.k.**

R. M. (1) oskarżonego o to, że:

W okresie od dnia 19 do dnia 24 października 2015 r. w K., woj. (...) przyjął od P. Z. (1) i C. Ł. złom w postaci: 122 kg miedzi i 33 kg mosiądzu o łącznej wartości 2.550 złotych wiedząc, że został uzyskany za pomocą czynu zabronionego, a następnie zbył przedmiotowe rzeczy na punktach skupu (...) oraz (...) w K. - **tj. o przestępstwo z art. 291 § 1 k.k.**

Wyrokiem z dnia 31 marca 2017 r. sygn. akt II K 152/16 Sąd Rejonowy w Krośnie:

uznał oskarżonego C. Ł. za **winnego** popełnienia zarzuczanych mu czynów, stanowiących:

- przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. **skazał go** na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

- przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. i art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. **skazał go** na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

w miejsce wymierzonych oskarżonemu C. Ł. jednostkowych kar pozbawienia wolności wymierzył **karę łączną** 2 lat 4 miesięcy **pozbawienia wolności**;

uznał oskarżonego P. Z. (1) za **winnego** popełnienia zarzucanych mu czynów, stanowiących:

- przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. **skazał go** na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

- przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. i art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. **skazał go** na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

w miejsce wymierzonych oskarżonemu P. Z. (1) jednostkowych kar pozbawienia wolności wymierzył **karę łączną** 2 lat 4 miesięcy **pozbawienia wolności**;

uznał oskarżonego R. M. (1) za **winnego** tego, że w okresie od dnia 19 do 24 października 2015 roku w K., woj. (...) przyjął od P. Z. (1) i C. Ł. złom w postaci co najmniej 73,7 kg miedzi oraz 28 kg mosiądzu o łącznej wartości 1.504,06 zł wiedząc, że został uzyskany za pomocą czynu zabronionego, a następnie zbył przedmiotowe rzeczy w punktach skupu złomu (...) Sp. z o.o. i (...), tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 291 § 1 k.k. **skazał go** na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

orzekł wobec oskarżonych C. Ł. i P. Z. (1) solidarnie obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej popełnionym przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonych:

- W. H. kwoty 1.739 zł

- (...) Sp. z o.o. kwoty 2.550 zł

- S. W., M. Z. i D. D. (2) (W.) kwoty 408 zł

- W. C. kwoty 639,60 zł;

nadto **zwolnił** oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych, wydatkami obciążając Skarb Państwa.

Wyrok powyższy zaskarżyli apelacjami obrońca oskarżonego R. M. (1) oraz oskarżony C. Ł..

Obrońca oskarżonego R. M. (1) zaskarżył wyrok w całości co do rozstrzygnięcia dotyczącego oskarżonego R. M. (1), tj. pkt V wyroku na jego korzyść.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. obrazę przepisów prawa materialnego tj. art. 63 k.k. poprzez niezaliczenie oskarżonemu R. M. (1) na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okresu zatrzymania;

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na treść orzeczenia poprzez błędną ocenę stanu faktycznego i przez to przyjęcie, że czyn oskarżonego R. M. (1) stanowi przestępstwo z art. 291 § 1 k.k. podczas, gdy okoliczności popełnienia czynu zabronionego uzasadnią przyjęcie do zastosowania art. 291 § 2 k.k. - przypadku mniejszej wagi;

3. rażąco niewspółmierność wobec oskarżonego R. M. (1) orzeczonej kary tj. 6 miesięcy pozbawienia wolności w przypadku, gdy orzeczenie kary grzywny wystarcza do osiągnięcia celów zapobiegawczych i wychowawczych, które kara ma osiągnąć w stosunku to sprawcy.

Obrońca wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zmianę kwalifikacji prawnej czynu z art. 291 § 1 k.k. na art. 291 § 2 k.k. i wymierzenie kary grzywny wobec oskarżonego R. M. (1);

- zaliczenie okresu rzeczywistego pozbawienia wolności na poczet orzeczonej kary;

- zwolnienie oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych;

ewentualnie wniósł o uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Oskarżony C. Ł. zaskarżył w całości niniejszy wyrok. Wyrokowi zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na treść orzeczenia polegający na przyjęciu, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu oraz brak dowodów w sprawie. Oskarżony wniósł o uniewinnienie lub o ponowne rozpatrzenie sprawy i przekazanie sądowi pierwszej instancji.

Sąd Odwoławczy zważył co następuje:

Apelacje obrońcy oskarżonego R. M. (1) oraz apelacja własna oskarżonego C. Ł. na uwzględnienie nie zasługują. Jednakże Sąd zauważa po myśli art. 455 k.p.k., potrzebę zmiany kwalifikacji prawnej czynów przypisanych oskarżonemu C. Ł.

i oskarżonemu P. Z. (1) i w tym zakresie zmianę zaskarżonego wyroku, o czym będzie mowa w dalszej części uzasadnienia wyroku.

Oskarżony C. Ł. zarzucił zaskarżonemu rozstrzygnięciu błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść polegający na tym, że Sąd błędnie uznał, iż oskarżony dopuścił się zarzucanych mu czynów w sytuacji, gdy brak było dowodów w sprawie.

W pierwszej kolejności podkreślić należy, że Sąd I instancji w sposób wszechstronny przeprowadził postępowanie dowodowe w sprawie, właściwie rozważył i ocenił wszystkie dowody oraz okoliczności ujawnione na rozprawie, a na ich podstawie poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne oraz należycie wykazał winę oskarżonych C. Ł., P. Z. (1) i R. M. (1). Ocena materiału dowodowego nie wykazuje błędów logicznych i nie wykracza poza ramy swobodnej oceny dowodów. Sąd dokładnie wskazał, którym dowodom i w jakim zakresie daje wiarę, a którym jej odmawia i z jakiej przyczyny, czego wyrazem jest uzasadnienie zaskarżonego wyroku. Ocena ta jest logiczna, zdroworozsądkowa, poprawna i przekonująca, a wobec tego zasługuje na aprobatę Sądu Odwoławczego.

Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku (k. 182 – 188) wynika, iż Sąd ustalił stan faktyczny na podstawie wyjaśnień oskarżonych złożonych w postępowaniu przygotowawczym, a to oskarżonego P. Z. (1) (k. 3 – 4, 7 – 8, 11 – 12, 14 – 15), C. Ł. (k. 35 – 36, 39 – 40, 43 – 44 i 46 – 47) i R. M. (1) (k. 63, 143). Analiza tych wyjaśnień oskarżonych pozwala na ustalenie stanu faktycznego w niniejszej sprawie, albowiem oskarżeni C. Ł. i P. Z. przyznają się do popełnienia zarzucanych im czynów i opisują sposób, w jaki dokonali włamań oraz wskazują, jakie przedmioty zabrali na skutek kradzieży z włamaniem, a nadto wskazują na oskarżonego R. M. (1), który zbył dla nich złom pochodzący z kradzieży z włamaniem, otrzymując za to określoną korzyść pieniężną. Oskarżeni ci w sposób jednoznaczny wskazują, iż oskarżony R. M. (1) biorąc złom od oskarżonych na ich prośbę w celu jego sprzedaży w różnych punktach skupu złomu w K., doskonale wiedział, że złom ten pochodzi z kradzieży. Do popełnienia zarzucanego mu czynu paserstwa przyznaje się także sam oskarżony R. M. (1), który wyraźnie mówi o tym, że na prośbę oskarżonych C. Ł. i P. Z. (1) dwukrotnie sprzedawał złom w punktach skupu złomu, podając przy tym ilość złomu, jaki sprzedawał oraz wyraźnie stwierdza, że wiedział, iż oskarżeni ten złom ukradli (k. 63). Podkreślenia także wymaga fakt, że wyjaśnienia oskarżonych P. Z. (1) i C. Ł. z postępowania przygotowawczego są praktycznie jednobrzmiące w zakresie faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, gdyż podają oni gdzie się włamali, w jaki sposób dopuścili się włamań i co zabrali z obiektów, do których włamywali się,

a następnie co stało się z przedmiotami pochodzącymi z przestępstwa.

Słusznie zatem Sąd Rejonowy dał wiarę tym wyjaśnieniom oskarżonych z postępowania przygotowawczego i w oparciu o te wyjaśnienia oraz zeznania świadków J. P., M. Z., S. W., D. D. (2), D. B., G. S., M. B. i P. P. (k. 183 uzasadnienia wyroku) ustalił stan faktyczny niniejszej sprawy. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika w sposób jednoznaczny, dlaczego Sąd rozpoznający sprawę uznał za wiarygodne wyjaśnienia oskarżonych z postępowania przygotowawczego, a odmówił wiary wyjaśnieniom oskarżonych C. Ł. i R. M. (1) złożonych na rozprawie. Odnośnie wyjaśnień R. M. (1), który na rozprawie stwierdził, że nie wiedział, iż sprzedawane przez niego przedmioty pochodziły z kradzieży należy stwierdzić, że również słusznie tym wyjaśnieniom nie dał wiary Sąd I instancji w kontekście wyjaśnień oskarżonego złożonych w postępowaniu przygotowawczym, w których wyraźnie podkreślał świadomość pochodzenia tych przedmiotów z kradzieży oraz w kontekście wyjaśnień oskarżonych P. Z. (1) i C. Ł., którzy również podkreślali fakt świadomości R. M. (1) co do faktu, iż przedmioty, jakie dla nich sprzedawał pochodziły z kradzieży.

Nie można wobec tego uznać za słuszne zarzutów obrońcy oskarżonego R. M. (1), który zarzucał wyrokowi błędną ocenę stanu faktycznego przez przyjęcie, że czyn tego oskarżonego stanowi przestępstwo z art. 291 § 1 k.k. podczas, gdy okoliczności popełnienia czynu zabronionego uzasadniają przyjęcie art. 291 § 2 k.k. jako wypadku mniejszej wagi.

Wypadek mniejszej wagi należy wiązać bowiem z niewielką wartością przedmiotu czynu i brakiem korzyści po stronie pasera. Z sytuacją taką nie mamy do czynienia w rozpoznawanej sprawie odnośnie oskarżonego R. M. (1), albowiem wartość sprzedanego przez niego złomu wynosiła 1.504,06 zł, której to nie można uznać za wartość małą. Ponadto oskarżony ten odniósł z tego tytułu korzyść majątkową ponieważ otrzymywał za sprzedany złom pieniądze od oskarżonych C. Ł. i P. Z..

Niezależnie od tego nie można zgodzić się z zarzutem apelacji C. Ł., w której zarzuca on błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że dopuścił się on zarzucanego mu czynu w sytuacji braku dowodów. W poprzedniej części uzasadnienia niniejszego wyroku Sąd wskazał na dowody winy oskarżonych C. Ł. i P. Z., które również wskazał w uzasadnieniu wyroku Sąd I instancji przytaczając do tego pełną argumentację swojego stanowiska. Z argumentacją tą całkowicie zgadza się Sąd II instancji w związku z czym nie ma potrzeby jej powtarzania. W tym miejscu jedynie dodać należy, że nie zasługuje na uwzględnienie zarzut oskarżonego C. Ł., iż w chwili przesłuchania na policji oskarżeni P. Z. i R. M. (1) byli pod wpływem alkoholu i nie wiedzieli co mówili i co podpisywali. Wyjaśnienia bowiem tych oskarżonych, a zwłaszcza wyjaśnienia oskarżonego P. Z. są całkowicie zbieżne z wyjaśnieniami oskarżonego C. Ł., który jak wynika z apelacji miał być trzeźwy w chwili składania wyjaśnień. Słusznie zatem Sąd Rejonowy oddalił wniosek dowodowy o przesłuchanie w charakterze świadka K. S., policjanta, który przesłuchiwał oskarżonych (k. 175).

Również nie podważa ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie fakt, iż oskarżeni C. Ł. i P. Z. przekazali do sprzedania oskarżonemu R. M. mniejszą ilość złomu aniżeli został przez nich skradziony w wyniku włamań. Ilość złomu, jaki został skradziony w wyniku włamań oskarżonych została bowiem w sposób nie budzący wątpliwości ustalona na podstawie zeznań pokrzywdzonych. Po prostu brakująca część złomu, jeśli weźmie się pod uwagę różnicę pomiędzy złomem skradzionym i sprzedanym przez R. M. (1) nie została przez oskarżonych sprzedana. Ponadto Sąd dokonał stosownej korekty zarzutu oskarżonego R. M. (1) pod kątem ilości sprzedanego złomu w oparciu o dokumentację z punktów skupu złomu. W tej sytuacji nie można dać wiary twierdzeniom oskarżonego C. Ł. zawartym w apelacji, że Sąd orzekający skazał go ponieważ przemawiała za tym jego dotychczasowa karalność.

Przekonanie Sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną prawa procesowego m.in. wtedy, gdy:

- jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 k.p.k.) i to w sposób podyktowany obowiązkiem do dochodzenia prawdy,
- stanowi wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 k.p.k.),

- jest wyczerpująco i logicznie z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego uargumentowane w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k.) – porównaj postanowienie SN z dnia 18 stycznia 2007 roku III KK 271/06 OSNwSK 2007/1/9.

Z taką sytuacją mamy do czynienia w rozpoznawanej sprawie, w której przeprowadzone zostały wszystkie możliwe do zrealizowania dowody konieczne do rozstrzygnięcia sprawy.

„Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku jest słuszny tylko wtedy, gdy zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez Sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. Zarzut ten nie może sprowadzać się jednak do samej polemiki z ustaleniami Sądu wyrażonymi w uzasadnieniu wyroku lecz do wykazania jakich konkretnych uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania dopuścił się Sąd w ocenie zebranego materiału dowodowego. Możliwość zaś przeciwstawienia ustaleniom Sądu orzekającego odmiennego poglądu nie może prowadzić do wniosku o dokonaniu przez Sąd błędu w ustaleniach faktycznych” (porównaj SN 1 KR 197/74, OSNKW 1975 nr 5 poz. 58).

W sprawie niniejszej nie doszło do błędu w ustaleniach faktycznych, a dowody zebrane w sprawie zostały ocenione przez Sąd I instancji z pełnym poszanowaniem zasady swobodnej oceny dowodów określonej w art. 7 k.p.k., dlatego też apelację własną oskarżonego C. Ł. i obrońcy oskarżonego R. M. (1) uznać należy za polemikę z prawidłowymi i trafnymi ustaleniami Sądu orzekającego, a co za tym idzie brak było podstaw do uwzględnienia tych apelacji.

Obrońca oskarżonego R. M. (1) zarzucał także naruszenie przez Sąd przepisu art. 63 k.k. poprzez niezaliczenie oskarżonemu na poczet orzeczonej kary okresu zatrzymania. Okres ten może być jednak zaliczony przez Sąd w trybie art. 420 § 1 k.p.k. zwłaszcza, iż taka konieczność może zaistnieć wobec oskarżonych C. Ł. i P. Z..

Rozpoznając sprawę Sąd Odwoławczy w trybie art. 455 k.p.k. zauważył konieczność poprawienia błędnej kwalifikacji czynów przypisanych oskarżonym C. Ł. w pkt I wyroku oraz oskarżonemu P. Z. w pkt III wyroku uznając, że czyny te stanowią ciągi przestępstw z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k., z art. 279 § 1 k.k. i art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i za te czyny na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. skazał oskarżonych C. Ł. i P. Z. na kary po 2 lata pozbawienia wolności każdego z nich. Orzeczenie to spowodowało konieczność uchylecia orzeczenia o karach łącznych wymierzonych tym oskarżonym. Oskarżeni popełnili bowiem kilka przestępstw, w krótkich odstępach czasu i z wykorzystaniem tej samej sposobności. Pozwoliło to na wymierzenie tym oskarżonym niższych kar pozbawienia wolności.

W pozostałej części natomiast zaskarżony wyrok należało utrzymać w mocy.

W odniesieniu do oskarżonego P. Z., który nie składał apelacji wyrok został zmieniony na podstawie art. 435 k.p.k., gdyż te same względy co do zmiany zaskarżonego wyroku wobec oskarżonego C. Ł. przemawiały za zmianą wyroku wobec oskarżonego P. Z., który apelacji nie składał (porównaj : wyrok SA w Łodzi z dnia 9 czerwca 2008 r. II AKa 204/07, Prok. I Pr. – wkł. 2009, nr 5, poz. 43, LEX nr 491915). „Ratio legis tego przepisu polega bowiem na zagwarantowaniu wewnętrznej sprawiedliwości orzeczenia wydanego w stosunku do więcej niż jednego oskarżonego” (wyrok SN z dnia 21 września 2010 r, II KK 49/10, OSNwSK 2010, poz. 1754).

Wymierzone oskarżonym P. Z. i C. Ł. są karami, które uwzględniają stopień społecznej szkodliwości popełnionych przez nich czynów, wymierzone zostały w granicach ustawy, uwzględniają okoliczności popełnionych przestępstw i są karami sprawiedliwymi. Ponadto spełnią one cele wychowawcze wobec oskarżonych i cele w zakresie prewencji generalnej i kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Niezależnie od tego, kary te uwzględniają dotychczasową karalność oskarżonego P. Z. (k. 16 – 17 E) i oskarżonego C. Ł. (k. 48 – 50 E), którzy wielokrotnie karani byli za przestępstwa przeciwko mieniu na co wskazuje chociażby kwalifikacja prawna czynów przypisanych oskarżonym dotycząca recydywy wielokrotnej.

Odnosnie apelacji obrońcy oskarżonego R. M. (1), który zarzucał wymierzenie oskarżonemu rażąco surowej kary 6 miesięcy pozbawienia wolności uznać należy, że w sytuacji tego oskarżonego nie doszło do rażącej niewspółmierności kary.

Zarzut rażącej niewspółmierności kary, czy środka karnego ma miejsce wówczas, gdy kara (środek karny) co prawda mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, to jednak na skutek nieuwzględnienia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa jak i osobowości sprawcy, staje się w odczuciu społecznym niesprawiedliwy (wyrok Sądu Najwyższego z 11 kwietnia 1985r., V KRN 178/85, OSNKW 1985/7-8/60). „Nie chodzi o każdą różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby – również w potocznym znaczeniu tego słowa – „rażąco” niewspółmierną, w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 lutego 1995r., II KRN 198/94, OSPriP 1995/6/18).

W niniejszej sprawie z taką sytuacją nie mamy do czynienia. Kara ta bowiem uwzględnia dotychczasową karalność oskarżonego (k. 67 E), który w przeszłości był skazywany za przestępstwa przeciwko mieniu, w tym na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Wobec tego zgodnie z obowiązującymi przepisami nie można było zawiesić warunkowo oskarżonemu ponownie kary pozbawienia wolności, a orzeczenie wobec niego kar wolnościowych w sytuacji, gdy wcześniej nie spełniały one wobec oskarżonego swej roli byłoby błędne. Ponadto brak podstaw do przyjęcia wypadku mniejszej wagi również uniemożliwia orzeczenie wobec tego oskarżonego kary wolnościowej.

W ocenie Sądu Odwoławczego także w stosunku do oskarżonych C. Ł. i P. Z. nie ma podstaw do stwierdzenia, że kara orzeczona im jest rażąco niewspółmiernie surowa, skoro zmiana orzeczenia doprowadziła do złagodzenia im wymierzonej kary pozbawienia wolności.

Powyższe orzeczenie Sąd wydał na podstawie art. 435 k.p.k., art. 437 § 1 i 2 k.p.k., art. 438 pkt 1, 2, 3 i 4 k.p.k., art. 455 k.p.k. i art. 456 k.p.k.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. z 1983 r. nr 49, poz. 223 z późn. zm.) Sąd zwolnił w całości oskarżonych C. Ł., P. Z. i R. M. (1) od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, w tym od opłaty za II instancję, obciążając nimi Skarb Państwa. Orzeczenie tej treści jest uzasadnione faktem, iż oskarżeni nigdzie nie pracują, na utrzymaniu mają rodziny, nie posiadają żadnego majątku a do odbycia mają kary pozbawienia wolności.